

Chương 20

Thua Cả Ván Bài

Từ sau khi Tôn Vĩ tặng Vệ Lan sợi dây chuyền kia, không chỉ mình Vệ Lan mà ngay cả Từ Tịch Tịch cũng thay đổi cách nhìn về Tôn Vĩ, cô còn thỉnh thoảng nói tốt đôi lời về anh.

Ngược lại, Đường Tiểu Mạn lại thờ ơ lạnh nhạt, một câu của cô đánh trúng vấn đề: “Đầu tư một khoản nhỏ, mục đích là vì khoản hồi đáp lớn.”

“Mặc kệ mục đích của anh ta là gì, ít nhất người ta cũng đã đầu tư, còn hồi đáp hay không là do Vệ Lan quyết định, nếu một ngày nào đó, Vệ Lan không còn hứng thú nữa thì sẽ chia tay với anh ta, coi như khoản đầu tư đó vô ích rồi.”

“Cậu yên tâm, nếu thật sự có ngày đó, anh ta nhất định sẽ lấy lại sợi dây chuyền, sau đó đem đầu tư cho người khác.” Đường Tiểu Mạn nằm ở trên sofa, chỉ chỉ, “Cậu nhìn đi, nhìn bộ dạng nhẹ dạ cả tin của Vệ Lan, đủ thấy khoản đầu tư này thành công như thế nào.”

Từ Tịch Tịch nhìn theo hướng tay của Đường Tiểu Mạn, cô nhìn thấy Vệ Lan đang hí hửng mang nước trái cây từ phòng bếp đi ra, không khỏi thở dài một cái, Đường Tiểu Mạn thật xuất thần.

Trong lòng Vệ Lan đang có một loại cảm giác không nói lên được. Thật ra thì Tôn Vĩ ngoại trừ việc thích tính toán ra, những thứ còn lại đều ổn. Nhậu nhẹt, cờ bạc, gái gú, những thứ này đều không dính phải, cũng không có hứng thú. Bận bề xâu cũng không nhiều, tan sở, nếu không phải có hẹn với cô thì sẽ về thẳng nhà, rất ít khi cùng đám huynh đệ nhật nhẹt tới sáng, điện thoại cũng không bao giờ không liên lạc được.

Vệ Lan chắc chắn sau khi kết hôn, Tôn Vĩ sẽ là một người chồng tốt trong mắt người ngoài. Nhưng phải đứng ở vị trí của cô mới có thể cảm nhận được, tính toán chi li mọi thứ dù là nhỏ nhặt nhất như Tôn Vĩ, làm sao người ta có thể chịu nổi. Vệ Lan buồn phiền với tuổi của mình, qua năm nay, cô đã bước sang tuổi 29, đến lúc đó, con mắt mọi người nhìn cô chỉ có thể là một dạng. Phụ nữ đến tuổi đó, thêm một tuổi hay chỉ là vài tháng, tâm lý cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng ngoài tính xấu đó ra, những thứ khác của Tôn Vĩ, Vệ Lan đều rất hài lòng.

Đôi lúc Vệ Lan phân vân, nên hi sinh tình yêu vì bánh mì, hay là bỏ qua bánh mì, dành cho mình một chút tình yêu?

Tôn Vĩ không nghĩ giống cô, anh nghĩ rằng sợi dây chuyền kia đã giúp anh nắm chặt Vệ Lan trong lòng bàn tay, anh không muốn chờ đợi nữa, bởi vì thời gian càng dài, kinh phí đầu tư càng lớn. Anh muốn sinh nhiều con, càng nhanh càng tốt, càng nhiều càng tốt. Cho nên ngày hôm đó, anh nhanh chóng hành động.

Anh hẹn Vệ Lan đi ăn cơm, mặc dù không bằng nhà hàng hôm trước, nhưng so với quán cơm thường tới đã là cao cấp hơn không ít. Nhưng anh không hề sốt ruột, anh nghĩ đây chỉ là một khoản đầu tư trước hôn nhân, sau này hồi đáp sẽ tới, để ý chút tiền này làm gì chứ.

Vệ Lan thấy tính tình anh thay đổi, không làm ra bộ dạng nghèo kiết xác kia nữa, trong lòng rất vui mừng. Chỉ là, việc làm cô vui còn ở phía sau.

Ăn cơm xong, hai người uống trà, nói chuyện. Vệ Lan xoa bụng, vừa định nói giỡn là mình ăn no thế này, chắc không đứng dậy đi nổi. Tôn Vĩ đã giống như lần trước, lấy một cái hộp trong túi áo ra.

Lần này Vệ Lan cẩn thận hơn, cô nhìn cái hộp thật kỹ, xác định không phải là hộp nhẫn, lúc này mới thở phào. Nhưng lại lập tức nghi ngờ, Tôn Vĩ ba lần bảy lượt lấy lòng cô, tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn cô vui. Có câu, gian sơn dễ đổi, bản tính khó dời, anh chi hào phóng như vậy, nói là không có mục đích gì, người đơn thuần như Vệ Lan cũng không tin nổi.

Tôn Vĩ đưa cái hộp cho Vệ Lan, bảo cô mở ra. Vệ Lan mở ra xem, bên trong là một cái lắc tay, rất tinh xảo. Nhưng cô lại không dám nhận, chỉ sợ nhận cái này xong, tương lai mình sẽ phải trả lại nhiều hơn.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan do dự, trực tiếp đưa tay lấy chiếc lắc trong hộp ra, đeo vào tay cho Vệ Lan, miệng cười tươi.

Vệ Lan mắt tự nhiên, hỏi: “Tại sao lại tặng em lắc tay?”

“Em là bạn gái của anh, tặng đồ cho em không được sao?” Tôn Vĩ làm vẻ đương nhiên. Nếu như lúc bắt đầu anh đã biểu hiện như thế này, Vệ Lan đã không cùng so đo như vậy.

“Đây là lắc bạc à?”

“Bạch kim, Bạc sao có thể xứng với em.” Tôn Vĩ bất ngờ khen Vệ Lan.

Vệ Lan không hiểu nổi, hết kim cương lại sang bạch kim, rốt cuộc anh bị ma nhập hay là bị cô mắng cho tỉnh rồi?

Vệ Lan quyết định im lặng, cô muốn nghe thử xem, Tôn Vĩ sẽ nói những gì.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan nhận lắc tay, vui mừng ôm lấy cô, cười nói: “Kể từ khi yêu em, anh cảm thấy mỗi ngày đều hạnh phúc hơn so với trước kia.”

Vệ Lan nghe những lời anh nói, nổi hết cả da gà, bắt chợt rung mình một cái.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan không có phản ứng gì với điều anh nói, nghi ngờ nhìn cô: “Em không có cảm giác đó sao?”

Vệ Lan nghĩ thầm: tất nhiên là không có. Nhưng lời đó sao có thể nói ra trước mặt anh, cô chỉ miễn cưỡng cười một tiếng rồi gật đầu một cái, lại cảm thấy hình như gật đầu chính là đồng ý với câu hỏi của anh, lại vội vàng lắc đầu.

Tôn Vĩ mừng rỡ cười lớn: “Được rồi, không cần giải thích, anh hiểu rõ ý em mà. Em nhất định là cũng giống anh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Vệ Lan, chúng ta cùng nhau lưu giữ hạnh phúc như thế này nha? Có được hay không?”

“Lưu giữ như thế nào?” Vệ Lan không suy nghĩ gì, trực tiếp hỏi.

“Anh đến nhà em thưa chuyện nha?” Ý tứ của Tôn Vĩ chính là muốn đến nhà Vệ Lan xin cưới. Theo phong tục, nhà trai phải đến nhà gái một chuyện, tốt nhất là đi cùng trưởng bối trong nhà, mang theo một ít lễ vật, như vậy hà gái mới đồng ý gả con gái. Về phần sính lễ, đồ cưới các loại, đợi hai nhà gặp nhau cùng bàn bạc rồi mới đưa ra quyết định.

Vệ Lan nghĩ thầm, quả nhiên anh ta nói ra rồi, cũng biết là anh ta sẽ không vô duyên vô cớ bỏ ra khoản tiền kia, lấy tiền từ trong túi của Tôn Vĩ còn khó hơn móc tiền của ông chủ. Anh ta nói như vậy, ý là muốn cầu hôn cô. Dù sao Vệ Lan cũng không mong anh ta sẽ cầu hôn cô giống như trong phim truyền hình, móc nhẫn từ trong túi ra, quỳ xuống cầu hôn cô trong một khung cảnh lãng mạn, như vậy không thực tế một chút nào, nếu như nhẫn không vừa thì biết làm sao?

Nhưng trong khung cảnh hiện tại, Tôn Vĩ đột nhiên tập kích cô, cô không ngờ tới chuyện này, đành phải cho anh một đáp án mơ hồ, hi vọng Tôn Vĩ có thể nghe ra ý tứ trong đó.

“Chuyện này, không gấp được. Hơn nữa, không phải là câu đó nên để nhà gái nói sao?”

“Ai nói mà chẳng giống nhau, một bên nói ra, một bên đồng ý, như vậy là được rồi, lo gì là nhà trai hay nhà gái nói?” Tôn Vĩ nói vậy làm Vệ Lan cảm thấy hơi lo lắng, cả buổi tối, ngoại trừ cười ra, cô không nói được gì.

Đêm hôm đó về đến nhà, Đường Tiểu Mạn đang ngồi xem TV ở phòng khách với Từ Tịch Tịch. Vệ Lan cảm thấy buồn bực trong người, liền đem những điều Tôn Vĩ vừa mới nói kể lại cho hai người.

“Nói như vậy là anh ta muốn dùng một cái lắc tay để giải quyết chuyện hôn nhân của hai người?” Đường Tiểu Mạn dùng giọng điệu chanh chua hỏi lại.

“Cũng không thể coi là giải quyết, chỉ là muốn đến nhà mình thừa chuyện.” Vệ Lan vừa nói vừa đem lắc tay tháo ra, vật này giống như gông xiềng trói buộc cô lại.

Từ Tịch Tịch không nói gì, nhưng vừa nhìn thấy chiếc lắc tay liền nắm lấy cổ tay Vệ Lan, nói: “Cái hộp đựng vẫn còn chứ?”

Vệ Lan gạt đầu, lấy hộp từ trong túi xách ra.

Từ Tịch Tịch chỉ nhìn thoáng qua đã ném trả lại cho Vệ Lan, kéo cô từ ghế sofa về phòng của mình. Đường Tiểu Mạn cảm giác có chuyện vui liền đi theo hai người.

Từ Tịch Tịch kéo ngăn kéo ra, lấy ra một hộp trang sức, mở ra xem, bên trong có một sợi dây chuyền kim cương. Tuy kiểu dáng không giống của Vệ Lan, nhưng vỏ hộp thì giống nhau như đúc.

“Nhãn hiệu này giống với sợi dây chuyền của cậu, mình nghĩ chắc là mua ở cùng một nơi.” Từ Tịch Tịch lúc nhìn thấy hộp dây chuyền của Vệ Lan đã cảm thấy rất quen mắt, hôm nay nhìn thấy cái lắc tay, cô liền nhớ ra.

Vệ Lan nhìn kỹ, đúng là cùng một nhãn hiệu. Nhưng như vậy thì nói lên điều gì?

Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan đến đây vẫn chưa hiểu ra, lại lấy ra một chiếc hộp khác, lần này là một chiếc lắc tay cùng hiệu. Vệ Lan càng xem càng thấy hồ đồ, trực tiếp hỏi: “Như vậy là sao, ý cậu là lắc tay cùng dây chuyền cùng một nhãn hiệu, vậy thì sao?”

“Vấn đề không phải ở chỗ cùng nhãn hiệu, mà là, cái vòng tay này căn bản không phải bỏ tiền ra mua. Dây chuyền này là một anh chàng tặng cho mình, lúc anh ta tặng mình dây chuyền cũng đưa luôn cái lắc tay.”

Vệ Lan càng nghe càng không hiểu, nói như vậy, Từ Tịch Tịch cũng có một bộ dây chuyền và lắc tay cùng nhãn hiệu với cô, điều đó nói lên cái gì? Chẳng lẽ cô ấy biết giá tiền, biết rằng nó không phải là đồ tốt hoặc nó là đồ giả? Không phải vậy chứ, Từ Tịch Tịch trước nay nhận được rất nhiều quà, cho tới bây giờ vẫn không có cái gì là đồ rẻ tiền.

“Cậu vẫn chưa hiểu sao?” Từ Tịch Tịch vô lực hỏi.

Vệ Lan bĩu môi, lắc đầu một cái, nói như thế làm sao cô hiểu được.

Đường Tiểu Mạn bước lên vỗ vào đầu Vệ Lan một cái, mắng: “Ngu ngốc, ý của hồ ly tinh là Tôn Vĩ bỏ ra một khoản đầu tư, nhưng lại thực hiện hai vụ làm ăn.”

“Không được gọi mình là hồ ly tinh.” Từ Tịch Tịch chỉ chỉ Đường Tiểu Mạn, nói: “Để mình nói tiếp.”

“Đây chuyện này đúng là Tôn Vĩ bỏ tiền ra mua, nhưng cái lắc tay này là quà mà cửa hàng tặng khi mua sợi dây chuyền, nói trắng ra, nó chính là tặng phẩm. Lần trước gây gỗ với cậu, anh ta dùng sợi dây chuyền để xin lỗi. Nhưng lại không đưa cái lắc tay cho cậu. Bây giờ anh ta nói muốn đến nhà cậu thưa chuyện, lúc này cái lắc tay tặng phẩm này mới có đất dụng võ. Rõ ràng là bỏ một khoản tiền ra, lại đưa cho cậu hai lần, để cậu tưởng là anh ta bỏ tiền ra mua hai lần. Nói như vậy cậu đã hiểu chưa?”

“A, hiểu!” Vệ Lan nghe xong thì ngẩn người ra, “Nhưng cũng có thể là anh ấy mua hai lần mà. Có lẽ cửa hàng anh ấy đến không có hoạt động đó.”

Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan vẫn cứng đầu, tức giận đến mức muốn đánh cô, lớn tiếng mắng: “Ngu ngốc, không thể như vậy, nhãn hiệu đó chỉ mở một cửa tiệm ở chỗ chúng ta. Chắc chắn anh ta tới đó mua.”

“Vậy cũng có thể là hoạt động đó đã kết thúc.” Vệ Lan vẫn không muốn tin.

“Đây là truyền thống của bọn họ, không phải thỉnh thoảng mới có, bây giờ vẫn đang thực hiện. Nếu cậu không tin, sáng mai có thể tới đó hỏi thử, hỏi xem có phải anh ta mua sợi dây chuyền được tặng lắc tay không.”

“Vòng tay này không rẻ, là bạch kim .”

“Nhưng chỉ là 750¹, cậu đúng là dễ bị lừa, người ta nói đây là bạch kim, cũng không phải là bạch kim, tiểu thư, hai thứ này khác nhau.” Từ Tịch Tịch cất hộp trang sức vào ngăn kéo, liếc mắt nhìn Vệ Lan.

Vệ Lan quay đầu, thấy Đường Tiểu Mạn cũng đang dùng ánh mắt đó nhìn cô, cảm thấy rất nhức đầu. Tôn Vĩ này, thỉnh thoảng muốn nhìn anh ta giống người một chút cũng không được.

“Cậu còn để anh ta tới nhà thưa chuyện không?” Đường Tiểu Mạn hỏi.

“Không biết, mình chưa đồng ý với anh ta.”

“Vậy cậu muốn chia tay với anh ta sao?” Từ Tịch Tịch lại hỏi.

Vệ Lan nhe răng, vấn đề này, cô chưa nghĩ tới, vì một cái lắc tay mà chia tay, hình như không ổn lắm, cô không thể nói như vậy được. Cô mới đưa anh về

ra mắt ba mẹ, trong nháy mắt đã náo loạn đòi chia tay, đừng nói là Tôn Vĩ không chịu, ba mẹ cô nhất định cũng sẽ không đồng ý.

Cô có thể tưởng tượng ra, sau khi ba mẹ cô nghe xong những lời này sẽ phản ứng như thế nào, nhất định là sẽ cố gắng khuyên nhủ: “Con đừng soi mói như vậy nữa, tuổi cũng không còn nhỏ, đừng so đo từng chút một, phải nhìn về hướng lâu dài. Nếu con chia tay với Tôn Vĩ, con có thể bảo đảm sẽ tìm được một người tốt hơn Tôn Vĩ sao?”

Vệ Lan cũng đang tự hỏi, người tiếp theo thật sự có thể tốt hơn Tôn Vĩ không? Cuộc sống không thể lưu lại kết quả rồi làm lại giống như chơi game, một lần đưa ra quyết định sai, có thể sẽ huỷ diệt cả cuộc đời của mình. Cô đã không còn là thiếu nữ mới ra trường, không còn nhiều thời gian để thử nữa. Cô không có nhiều thời gian, cũng không có nhiều người để từ từ chọn. Cô cảm thấy mình đang chơi một ván cờ, chỉ một lần đặt cược này sẽ quyết định nửa đời sau của cô.

Một lần sơ sẩy, thua cả ván cờ.

Chú thích:

1: vàng 18K, 75% Au